

[Grethe Philip.]

politikken muligheder i en samlet stabiliseringspolitik består i ved at holde stigningen i pengeindkomstniveauet inden for bestemte rammer at bidrage til, at prisniveauet holdes nogenlunde stabilt og konkurrenceevnen intakt, mens det fortsat påhviler finans- og pengepolitikken at afpasse den samlede efterspørgsel i samfundet efter de givne produktionsmuligheder. Jeg nævner det her, fordi det jo netop er denne sidste sammenfattende opgave, det til syvende og sidst er folketingets opgave at løse ved udformningen af finansloven.

Det andet punkt, jeg gerne vil komme lidt ind på, er formandskabets bemærkninger om eventuelle regulerende indgreb over for investeringerne. Det har med rette vakt en del opmærksomhed, at formandskabet overhovedet har villet sætte et spørgsmålstegn ved betimeligheden af de store investeringer. Man siger i virkeligheden i formandskabet noget i retning af — frit fortolket: er investeringerne at betragte som en hellig ko, der for længe har kunnet få lov til at græsse frit, eller skal vi over til at indføre begrænsninger i græsningsmulighederne?

Jeg tror, man gør klogt i først at gøre sig klart, at det, søgelyset har været rettet imod, ikke har været selve investeringernes værdi, men investeringstakten. Måske bør man overveje bl. a. gennem lovgivningen at give muligheder for i en periode at kunne dæmme op for en investering, der tager så voldsom fart, at den på længere sigt kan være årsag til, at der må foretages en meget kraftig opbremsning med eventuelle beskæftigelsesmæssige virkninger. Jeg vil ikke på forhånd helt afvise, at tiden måske kan være inde til overvejelser herom, men samtidig vil jeg stærkt advare imod, at man i denne forbindelse glider over på tanken om også at ville pille ved prioriteringen af statens investeringer i relation til det almindelige forbrug.

For mit parti står det som noget helt centralt — jeg skal senere komme lidt nærmere ind på det — at vi i årene fremover stadig må sætte meget kraftigt ind på en fortsat udbygning af de offentlige institutioner og anlæg, der er af afgørende betydning for en fortsat vækst i produktion og velfærd. Men dette forhindrer ikke,

at der meget vel af samfundsøkonomiske grunde kan være et behov for en større koordinering mellem de kommunale investeringer, specielt anlægsinvesteringerne, og den økonomiske politik, der føres af regeringen.

Vi er her inde på spørgsmålet om hele det system, hvorefter der ydes tilskud fra staten til kommunerne. Jeg er klar over, at der igennem nogen tid har været drøftelser i gang herom. Jeg ville være taknemlig, om den højtærede finansminister ville sige lidt om, hvor langt man er fremme i disse overvejelser.

Inden jeg går over til nogle bemærkninger om de enkelte budgetområder, vil jeg gerne sige et par ord om den mere tekniske opstilling og behandling af finansbudgettet.

Finansministeren var allerede sidste år inde på tanken om en ny opstilling af budgettet med større anvendelse af rammebevillinger. Vi fik ikke i finansudvalget tid og lejlighed til en mere dybtgående behandling heraf, men jeg forstår, at den nu er forestående, og jeg vil gerne på mit partis vegne give tilsagn om en på forhånd velvillig indstilling over for et positivt resultat af disse overvejelser. Rammebevillinger skulle kunne føre til en større smidighed inden for det enkelte udgiftsområde og give administrationen på det enkelte felt en større frihed til at tage stilling til enkeltheder i det daglige, men det må også følges op af et skærpet krav om at holde sig inden for den afstukne ramme. Det vil altså yderligere kunne medvirke til at gøre finanslovsforslaget realistisk, i hvert fald realistisk inden for de enkelte fagområder.

Det er jo ingen hemmelighed, at finansudvalget har måttet arbejde med adskillige tilfælde af betydelige overskridelser. Det gælder særlig i byggesagerne. Noget kan forklares af ændret lovgivning under byggeriet eller af stigende løn og prisstigninger; men mon der ikke desuden er behov for, at der sker en vis mentalitetsændring i retning af, at de ansvarlige ikke først og fremmest føler ansvar over for et bestemt område eller løsning af en bestemt opgave, men også i større omfang end hidtil føler et ansvar over for kravet om at indordne sig den prioriteringsrækkefølge for de mange forskellige samfundsopgavers løsning, der